

**Ἐρασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

A.

Φ.— Λόγγιζε, Περικλέτο μου, Βουλγάρους ἀνέρους,
λόγγιζε τοὺς λογγίζοντας παιδιὰ, γυναῖκες, γέροντας,
λόγγιζε τοῦτον τὸν σωρὸ
τὸν ὄμορφο, τὸν εὐμεῖδη,
λόγγιζε τοὺτους, ποῦ χλωρὸ
δὲν μᾶς ἀφήσανε κλαδί.

Παντοῦ σπαθὰ τροχίζετε,
κ' ἀπὸ παντοῦ λογγίζετε
συμμάχους ἐναγεῖς,
βδελύγματα τῆς γῆς.

Κόσμος τοὺς ἀποκηρῦττει,
συρφετοὶ κατακυλοῦν,
φωτιὰ βάζουν ὅτιν Νιγρίτη,
καὶ τὰ πάντα πυρπολοῦν.

Ὅ, τι βροῦν τὸ κάνουν στάκτη
ὅτις φωτιᾶς τὸν καταρράκτη,
καίνε τοὺς καρποὺς τῆς γῆς.

Καὶ πηδοῦν ἐκ τῶν Ταρτάρων
παραστάται τῶν Βουλγάρων
δαίμονες πυριφλεγεῖς.

Σάρκες κρεουγγημένας
καὶ καταλογισμένας
μάθη φωτιὰ τῆς τρώει.

Κι ἔγινε λὲς ἡ γῆ
μάθρων φλογῶν πηγῆ
κ' αἱμάτων Καλιρροῆ.

Θρήνους καὶ στεναγμοὺς
καὶ κόσμου σπαραγμοὺς
ἀκούω μὲς ὅτιν πλάσι.

Ποῦ Βούλγαρος ληστής
καὶ δαίμων ἐμπρηστής
ἦλθε νὰ τὴν χαλάσῃ.

Τόπων πυρπολουμένων,
πτωμάτων καιμένων
τὸν ἐρεθίζει κνίσσα.

Αὐτὴ τὸν θέλγει πάλι,
αὐτὴ γεννᾷ μεγάλη
ὅσα σωθικὰ του λύσσα.

Ὁ Βούλγαρος ὁ φίλος,
ὁ λιμασμένος σκύλος,

φρονήθης τραγουδεῖ
τοῦ Κρούμου τὸν παιάνα,
ποῦ δὲν ἀφίνει μάννα
καὶ γέρο καὶ παιδί.

Ρῖξε τώρα μὲ μὰτὰ
ὅτις Νιγρίτης τὴν φωτιὰ,
καὶ μ' αὐτὴν θὰ καταλάβῃς ποῖα μᾶς δένει συμμαχία
μὲ τοὺς φίλους μας τοὺς πρώτους,
ποῦχομε τὴν εὐτυχία
νὰ τοὺς πιάνωμ' αἰχμαλώτους.

Ποῦ τοὺς ἐπιτόξαμε!..
φίλους ποῦ τοὺς εἶχαμε.
Φτοῖ μὴν τοὺς βασικάνωμε,
κ' εἶθε νὰ τοὺς κάνωμε
σὺν καὶ πρὶν φιλάτους...
τρὶς ἀναθεμά τοὺς.

Τρέχουν ποταμοὶ πυρὸς
κ' Ἄρκουδιάρηδων σωρὸς
ὅλα τὰ ποδεκατίζει.

Τούτους λόγγιζε καὶ σὺ,
ποῦ κ' ὁ Τοῦρκος τοὺς μισεῖ
καὶ τοὺς ἀναθεματίζει.

Λόγγιζε τοὺς ἀντιχρίστους,
τοὺς συμμάχους τοὺς ἄριστους,
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους.

Ποῦ κατέπληξαν τὴν γῆν
μὲ πυρὸς καὶ μὲ σφαγὴν,
καὶ μὲ νέους ἄθλους τόσους.

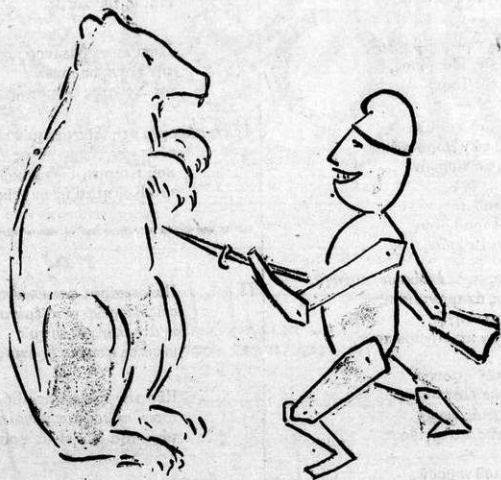
B.

Π.— Μὲς ἀπὸ καπνὸν φλογῶν
νέος ἱεροῦ ἀγῶν
Πανελληνίως πηδᾷ.

Πάλι λευκοφόρα κόρη
ἐμβατήρια μὲ δόρυ
καὶ μ' ἀσπίδα τραγουδᾷ.

Φθείρεται μὲ γῆ πλουσία
μὲ κατακτητῆς ὄμοῦς...
αἱματος πολλῆ θυσία
ὅτις Πατρίδος τοὺς βαμοῦς.

Μέσ' ἀπὸ καπνὸς πετᾷ,
νέα τρόπαια κυτῆ,
καὶ γονατιοτῆ μ' ἔμπροστά τοὺς
νέους ἥρωας θαναμάζει,

**Πολλή μαυρίλα 'πλάκωσε μαύρη σαν καλακουδά,
κ' ὁ Φασουλῆς ἀτρόμητος λογχίζει τὴν Ἀρκοῦδα.**

καὶ γιὰ τούτους ἐτοιμάζει
ἱστορίας ἀθανάτους.

Κύτταξε τὴν Ἀμαζόνα
μέσ' στὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

Προχωρεῖ κατὰ βαρβάρων μὲ σπιθόβολη ματιὰ
κι εἶναι φωτοστéφανός της τῆς Νιγρίτης ἡ φωτιὰ.

Πάνθεον ἀνοίγει νέον
εἰς δεινὴν προμάχων κάλην,
ποῦ μὲ λάφυρα φονέων
ἔστρωσε τὴν γῆν καὶ πάλην.

Ἐτῆς Βουλγαρίας τὰ θέματα
κατάραις κ' ἀναθέματα
τῶν Τούρκων, τῶν Ἑβραίων.

Καὶ κάθε γέννας καὶ φυλῆς,
ποῦ τὴν ρημάζει προσφιλῆς
Στρατὸς Ἀρκοῦδιαρέων.

Σφαγῆ, φωτιὰ, ξεκοίλασμα σημαίνει τόνομά τους,
τοὺς φτόνον καὶ Χανόμισιαις καὶ λέν: ἀνάθεμά τους,
κι' οἱ Πρώσοι τῆς Ἀνατολῆς
εἶναι τοσοῦτον προσφιλεῖς,

ποῦ κόσμος εὐχεται σ' αὐτοὺς ἀκάνθας καὶ τριβόλους
καὶ γρήγορα νὰ τοὺς ἴδῃ τυμπανιαλοὺς δλους.

Γ'.

Φ.— Ποῖα μάχη' στὸ Κιλίκις...
μέγα τροπαιὸν ἀλικῆς
μυθωδῶς ἠρωϊκῆς.

Στρατιὰ Βουλγαροκτόνων
προχωρεῖ μ' ὄρμην τυφάνων,
προχωρεῖ μ' ὄρμην λαϊλάπων.

Πέφτον κάτω μαχηταὶ
κι' εὐγενεῖς ἐδικηταὶ
προπατόρων καὶ προπάπων.

Τι νὰ 'πῆς γιὰ τόσους ἄλλους;
μαχητὰς μικροὺς μεγάλους
τοῦ Κιλίκις, τῆς Δοιράνης;

Ποῦ πρὸς ὄμιον τοῦτων λέξεις;
τί στεφάνια νὰ τοὺς πλέξῃ;
μὲ τί ρόδα νὰ τοὺς ράνῃ;

Μέτρα τρόπαια και πάλι
 Ἄμαζόνος ἥρωϊδος,
 νίκας Στρατιάς ραγδαίας.

Ποῦ τὸ φῶς τὴν περιβάλλει
 τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος,
 τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ φωτίζει
 τοὺς ναοὺς τὰ ν Παρθενῶνων
 μὲ πολύφωτον πυρσὸν.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ πλουτίζει
 πεδιάδας Μαραθῶνων
 ἀπὸ λάφυρα Περσῶν.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ καθένας πρὸς ἐκδίκῃσιν σφριγᾷ,
 και Στρατὸς ἀκαμαντόπου
 κατὰ πόδας κυνηγᾷ
 μὲ τὴν λόγχην κτηνανθρώπου.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ φρουρεῖ
 τὰ τεμένη τῆς Πατρίδος,
 και σὲ Στρατιάς ὄσφει
 τὴν ὁρμὴν τῆς καταγίδος.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ χρυσοῦς
 οὐρανὸς τὴν καταναγίζει,
 ποῦ κἠ ἀπὸ τῆνας νεοσοῦς
 γίγαντας μαχῶν τοὺς βγάζει.

Τῆς Ἰδέας, ὁποῦ στέφει τῆς ψυχῆς τὸν θησαυρὸ,
 κἠ ἀπροσμάχητος ἐφάνη
 και σὺν εἶχε τὸν Κρονίδη, και σὺν εἶχε τὸν Σταυρὸ
 και τὰ κἀνθινο στεφάνι.

Και τ' ἀμούστοκο παιδί
 δίχως φόβο τραγουδεῖ
 ὅτου πολέμου τὴ φωτιά.

Και δὲν ξέρουν ἐκεῖ πέρα
 πότε ξημερὸν ἡμέρα,
 πότε πλάκωσε φωτιά.

Ἄμπρὸς τὸ κάθε παλληκάρι...
 δὲν τὸ σηάζουν σκυλανθρώποι...
 εἶται λὲν και τὸ λειοντάρι
 κυνηγᾷ τὴν Ἀντιλόπη.

Μέγα τρόπαιον ἀλκῆς...
 πάει πάει τὸ Κιλίς,
 τῶν κακότεργον ἠ φωλιά.

Οἱ Κομητατζήδες πάνε,
 κἠ ἀπ' ἐδῶ κἠ ἐκεῖ σκορπᾶνε
 τὰ λυσσάρικα σκυλιά.

Πάει πάει τῶν θηρών,
 πάει τῶν ἀλιτηρίων
 διαβόητος κοίτης.

Πάει λύμη βδελυρά,
 τὴν ἐξήγησε πυρὰ
 και Στρατὸς ἐκδικητής.

Τώρα πάει μὲς ὅτῃ Σόφρα γὰ νὰ γίνῃ Κικινιάτος
 κάθε πειναλὸς λύκος...
 ποῦ Κομητατζήδων κράτος,
 ποῦ Κομητατζήδων νείκος;

Π.— Παλληκάρια φτερωμένα,
 σεις φτερώσατε κἠ ἐμένα,
 κἠ ἀτοσάλωνε ψυχαῖς
 μέσα σὲ φωτιάς βροχαῖς.

Πῦρ τὴν πλάσιν περιβάλλει...
 τόσοι πόθοι μας μεγάλοι
 τώρα κἠ δὲν εἶναι φροῦδοι.

Μάρος... τὸ βῆμα μας ταχὺ
 μὲ χαλύβδινη ψυχῇ
 και πολεμικὸ τραγοῦδι.

Τώρα κἠ ὁ Σαβῶφ ἐκείνος δάφναις δὲν φιλοδοξεῖ,
 και μὲ σπάρτα ὅτῶν ἀέρα
 ξεφρονίζουν ἀπὸ πέρα:
 ὅτῃς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσους δῶστε Πρωσσικὸν ὀ-
 ξύ.

Φ.— Μὰ κἠ ἐγὼ σπαθὶ τροχίζω
 μὲ τραγοῦδι, μὲ χορὸς,
 κἠ ἀρειμάνιος λογγίζω
 πολεμίους μυσαρὸς.

Κἠ ἂν και δὲν ἔμπορῶ σὺν γέρος
 και ὅτῶ ψῦχος και ὅτῶ θέρος
 τὰ ποδάρι μου νὰ πάρω.

Γὰ τὸν Ἄρη λαχταρῶ,
 και θυμούμαι τὸν καιρὸ,
 ποῦ μ' ἐκάνανε φαντάρο.

Τοὺς ἐχθροὺς μας τοὺς συμμάχους μὲ τῆς λόγχαις ἄς
 κἠ εἶθε τέτοιος ξεφνικὸς [τροποῦμα,
 νὰ τοὺς πιάσῃ πανικός,
 ποῦ τοὺς Στρατηγούς των δλοῦς Χεσαψηφ νὰ τοὺς
 [ποῦμα.